

The book cover features two young women in the foreground. The woman on the left has long, light brown hair and is wearing a denim jacket over a yellow turtleneck. The woman on the right has long, dark brown hair and is wearing a black leather jacket. They are both looking towards the camera with serious expressions. The background is a dark, moody scene of a city at night, with a large Ferris wheel on the left and a Gothic-style building with spires on the right. The sky is a deep blue-grey.

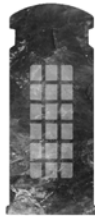
EVA BURGERS

AUTEUR VAN **FATAAL**

JEUGDTHRILLER

COMLOT

1. Abby

Iedereen weet het. Ze zien het aan me. Ik voel het gewoon. Een scheiding is natuurlijk voor ieder kind pijnlijk, maar om als achttienjarige erachter te komen dat je moeder al maanden een ander heeft, dat is een ontdekking die alle pijngrenzen voorbijschiet.

Ik probeer de blikken die mijn kant op gaan te negeren en loop in een rechte lijn naar de kassa van de supermarkt. Haastig zet ik het pak melk op de band, steek mijn pinpas in het apparaat en vlucht naar buiten.

‘Je moet het je moeder niet kwalijk nemen,’ zei mijn vader sussend toen ik tegen hem zei dat ik haar nooit, maar dan ook nooit meer wilde zien. Ik begrijp nog steeds niet waarom hij zo begripvol reageert. Ik wil het trouwens ook niet weten. Hoofdschuddend stop ik de melk in mijn rugtas terwijl ik naar mijn fiets loop.

Één ding is in ieder geval zeker: sinds de dag dat ik

mijn moeder in een auto zag zoenen met een man die honderd procent zeker weten niet mijn vader was, is mijn leven voorgoed veranderd. Vanaf dat moment werd ik die zielige dochter van die moeder die vreemdging.

Als ik het pak melk met kracht op het aanrecht zet, trekt mijn vader zijn wenkbrauwen op. Zijn blik blijft strak gericht op de kippenpoten in de braadpan. Een voor een draait hij ze met een vork om en legt daarna de deksel weer op de pan.

‘Bedankt voor het halen,’ zegt hij als hij de melk in de koelkast zet.

Hij ontwijkt mijn blik, maar ik blijf hem aankijken.

‘Gaan mama en jij scheiden?’ vraag ik.

Hij draait zich naar me toe en kijkt me een paar seconden aan. ‘Ja,’ antwoordt hij, waarna er een stilte valt die een eeuwigheid lijkt te duren. ‘Weet je,’ zegt hij dan, en hij kijkt opeens heel ernstig, ‘je moeder is verliefd op Walter. Er is geen plek meer voor mij. Dat begrijp je toch wel?’

Begrijpen? Ik begrijp hier helemaal niets van, gilt een stem in mijn hoofd. Ik wil mijn vader het liefst door elkaar schudden. Hem slaan en stompen zodat hij wakker wordt en beseft dat de tijd van nietsdoen voorbij is. Hij moet actie ondernemen. Dat machteloze toontje in zijn stem; ik haat het. Mijn vader moet vechten voor zijn gezin en Walter moet verdwijnen. Opgaan in het niets, op wat voor manier dan ook.

Maar als ik naar mijn vader kijk en zie hoe onhandig hij een komkommer snijdt, voel ik een kramp in mijn maag. Die goedzak is gewoon aan de kant gezet voor de eerste de beste idioot die mijn moeder met mooie woorden bij ons heeft weggesleurd.

Zwijgend zitten we tegenover elkaar aan tafel. Het getik van het zilveren bestek op de aardewerken borden ergert me. Toen alles nog normaal was, klonk dat nooit zo hard. Dan aten we gewoon en praatten we over wat we die dag hadden meegemaakt. Ik heb mijn moeder gisteren, na een heftige ruzie, gezegd dat ik haar nooit meer wil zien, maar nu zou ik er alles voor overhebben om weer met z'n drieën aan tafel te zitten.

'Ik snap dat het lastig voor je is, Abby, maar weet je,' zegt mijn vader, terwijl hij een aardappel aan zijn vork prikt, 'het verdriet gaat over. Er komt een moment dat jij ook aan deze situatie gewend raakt.'

Ik roer met mijn vork door de jus op mijn bord. Loze woorden zijn het. Zinnen verzonnen door volwassenen die niet weten wat vechten is. Mijn gedachten dwalen af naar mijn moeder, die nu waarschijnlijk gezellig met haar nieuwe liefde ergens in een restaurant zit te eten. Iets wat ze met mijn vader nooit deed.

'Je moet deze verandering accepteren,' hoor ik mijn vader in de verte zeggen.

Ik kan niets met zijn woorden. Ik denk dat hij het zegt in een poging mijn pijn te verzachten, maar het verzacht helemaal niets.

'Wat vind je trouwens van de nieuwe gordijnen in je slaapkamer?' vraagt hij dan ineens.

'Ze zijn mooi,' antwoord ik. De gordijnen zijn prachtig, maar dat verandert niets aan mijn gevoel. Alles in dit huis is kil en onpersoonlijk, wat je er ook van probeert te maken. 'Gaat Walter nu bij mama wonen?' Ik haat mezelf voor het stellen van deze vraag.

'Ik denk het wel,' zegt mijn vader rustig, maar ik zie dat zijn ogen vochtig worden.

‘Jemig, pap,’ schreeuw ik, terwijl ik met mijn vuist op tafel sla. ‘Doe eens niet zo slap. Waarom scheld of vecht je niet? Ik snap helemaal niets van je!’ Ik ren naar de gang en sprint naar mijn kamer.

Als ik een kwartiertje op bed naar het plafond heb liggen staren, besef ik dat ik mijn vader alleen maar meer verdriet doe met mijn gedrag. Er kriebelt iets in mijn ooghoek. Ik haal mijn neus op en veeg met de palm van mijn hand langs mijn gezicht. Ik hoor dat mijn vader de borden opstapelt en naar de keuken loopt. De geluiden doen me denken aan mijn vorige leven. Toen alles nog normaal was. Misschien heeft mijn vader toch gelijk en went alles op den duur.

Ook Jane zei dat ik het niet te zwaar moest opvatten. Maar zij heeft makkelijk praten. Haar ouders zijn gewoon nog bij elkaar. ‘Misschien moeten we er samen even tussenuit,’ stelde ze laatst spontaan voor. Echt iets voor Jane; ze doet niets liever dan reizen.

Mijn gedachten aan vakantie kunnen me echter niet afleiden van de situatie waarin ik verzeild ben geraakt. Het is niet zo dat ik voor deze toestand alles onder controle had, maar toen was mijn leven in ieder geval overzichtelijk. Nu zit ik in een storm van onvoorspelbare gebeurtenissen, zonder duidelijke richting en zonder een vast te stellen eindpunt.

Langzaam kom ik omhoog. Ik probeer een opkomende hoofdpijn te negeren.

‘Ik gooi even het vuil in de container,’ roept mijn vader.

Als de voordeur dichtslaat, loop ik naar de woonkamer. Ik plof neer op de bank en kijk naar zijn telefoon op

de salontafel, die plotseling oplicht. Nieuwsgierig buig ik iets naar voren om het bericht te kunnen lezen. 'Een Tinder-bericht?' roep ik hardop. Een zenuwachtig lachje volgt. Mijn hartslag versnelt en ik krijg het zo warm dat ik een paar keer diep moet zuchten. Ik pak zijn telefoon om het beter te kunnen zien.

IT'S A MATCH! schreeuwt de afbeelding op het scherm. Ik laat zijn telefoon uit m'n handen vallen en vlucht licht hyperventilerend naar mijn kamer.

Het volgende uur zit ik op bed mijn best te doen om niet in huilen uit te barsten. Ik app Jane.

Ik moet hier weg!

Red me uit deze hel!

Laten we een paar weken op vakantie gaan!

Ik verdeel mijn noodkreten over drie opeenvolgende berichten.

Een tijdje weggaan is zo'n slecht idee nog niet, mijmer ik. Mijn stagevergoeding is gelukkig net gestort, en met wat spaargeld erbij, lukt het vast om een goedkope vlucht en een hotel te kunnen betalen.

Net als ik nog een bericht wil sturen, reageert Jane.

What's up?

Ik word gek hier. Geen tijd om het nu uit te leggen.

Gaat het om je ouders?

Yep! Ben er klaar mee.

Zal ik naar je toe komen?

Ik heb een beter idee. Zullen we een paar dagen weggaan?

?????

Heb je geen vakantie?

Jawel...

We hoeven niet ver weg. Ik moet er gewoon even tussenuit. Paar dagen Londen?

Haha! Je bent gek, maar een reisje sla ik niet af. Wanneer?

Nu? Morgen? Overmorgen? Zo snel mogelijk.

Pfff... ff kijken hoor...

Ik tik zenuwachtig met mijn duimen op het scherm. Waarom reageert ze niet meer?

?????

Ja, sorry, moest even checken bij mijn ouders. Maar het is goed.

Top! Ik kijk voor een vlucht en hotel.

2. Abby

‘Weet je zeker dat je dit wilt?’ vraagt Jane de volgende ochtend voorzichtig, terwijl we naar de gate lopen.

‘Heel zeker,’ zeg ik meteen.

‘Ik kan me namelijk voorstellen dat je dit doet om je vader –’

‘Het gaat helemaal niet om mijn vader,’ praat ik er dwars doorheen. ‘Het is gewoon een ongelooflijk raar idee,’ ga ik op rustige toon verder, ‘dat mijn vader op Tinder...’ Ik schud mijn hoofd. ‘Je snapt me wel.’

‘Natuurlijk snap ik je. Het maakt ook niet uit, want mij komt dit tripje wel goed uit,’ zegt Jane. ‘Even bijkomen van mijn tentamens. Het leven van een journalist in opleiding valt niet mee.’

‘Aansteller,’ zeg ik lachend. ‘Ik heb het pas zwaar.’

‘Jij? Zwaar?’ Jane lacht hard. ‘Jij maakt alleen maar spannende dingen mee en alsof dat nog niet genoeg is,

lopen er ook nog eens de hele dag stoere mannen om je heen. Focus je daarop!’

Ik glimlach. Het lukt Jane altijd weer om mijn problemen wat minder zwaar te laten aanvoelen. Wat dat betreft is er sinds onze eerste ontmoeting op de basisschool weinig veranderd. Wat voor problemen ik ook heb, Jane slaapt me er wel doorheen.

Ze heeft gelijk. Er is maar weinig in mijn leven wat me zo veel voldoening geeft als het studeren aan de politieacademie. Helemaal sinds ik stage loop op een rechercheafdeling. We draaien een onderzoek op Red Snake, een criminele organisatie die drugs transporteert tussen Nederland en Engeland. Hun basis is gevestigd in Londen. Dat ik juist daarom voorstelde om naar Londen te gaan, houd ik nog maar even voor me.

‘Als klein meisje wilde jij al bij de politie.’ Jane kijkt me zijdelings aan. ‘Ik weet nog wel dat je sommige mensen uit de buurt volgde omdat je ze verdacht vond.’

Er verschijnt een glimlach op mijn gezicht als ik terugdenk aan die onbezorgde tijd. ‘En weet je nog die keer dat ik onder dwang je vingerafdruk nam door je vinger in de modder te dopen?’ vul ik aan.

Jane gooit haar hoofd in haar nek en lacht uitbundig. ‘Jemig, dat is waar. Je dacht dat ik een snoepje uit jullie kast had gepikt.’

Grinnikend lopen we naar de stewardess, die onze vliegtickets aanpakt. ‘Een fijne tijd in Londen,’ zegt ze vriendelijk.

Even vergeet ik het Tinder-drama van mijn vader, tot ik zie dat een man in de rij me aanstaart. Aarzelend steekt hij zijn hand naar me op.

‘Shit, een vriend van mijn ouders,’ sis ik in Janes oor.

Jane glimlacht beleefd naar de man, maar ik weet niet hoe snel ik me moet omdraaien.

‘Hij weet het,’ fluister ik.

Ze frons haar wenkbrauwen. ‘Wat weet hij?’

‘Hij weet het van mijn moeder en hij weet het van mijn vader.’

Jane zucht. ‘Doe niet zo paranoïde, Abby. Hoe kan hij dat nou weten?’

‘Ik voel dat soort dingen. Zag je die blik in zijn ogen niet?’

Ze schudt haar hoofd.

‘Iedereen vindt me een zielig en triest geval, Jane.’

‘Je bent niet goed wijs,’ zegt ze. ‘Waarom? Mensen vinden het misschien vervelend voor je. En trouwens, wat maakt het uit als hij het weet? Mensen vinden altijd wel iets van je. Wat kan jou dat nou schelen?’

‘Jij hebt normale ouders die gewoon nog bij elkaar wonen en die honderd procent zeker weten niet met Tinder bezig zijn. Je kunt dus helemaal niet weten hoe ik me voel.’

Jane negeert mijn boosheid en vraagt of ik bij het raam wil zitten.

Ik leg mijn sporttas in het bagagevak boven de stoelen en plof neer.

‘Wat heb je eigenlijk tegen je vader gezegd?’ vraagt Jane, terwijl ze naast me gaat zitten.

‘Niets, eigenlijk. Ik ben gewoon weggegaan. Toen ik bijna bij jou was heb ik hem een appje gestuurd en hem nadrukkelijk verzocht niet naar me op zoek te gaan.’

‘Je vader gaat je echt wel zoeken, hoor,’ reageert Jane.

Ik schud mijn hoofd. ‘Echt niet,’ antwoord ik stellig. ‘Hij is alleen maar met zichzelf en zijn Tinder-date bezig.’

Er verschijnt een flauwe glimlach op Janes gezicht.

‘Ik heb hem gezegd dat ik over een week weer thuis ben,’ ga ik verder.

‘En je moeder?’

Ik staar naar buiten en probeer door de regendruppels op het raam de startbaan te zien.

Jane stoot me aan. ‘Weet je moeder niet dat je weg bent?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee. Het interesseert haar toch niks. Ik heb haar sinds ik bij mijn vader woon niet meer gesproken.’ Ik stop even met praten en voeg na een paar seconden bedenkelijk toe: ‘Denk je serieus dat ze graag wil weten hoe het met me gaat?’ Ik geef Jane geen tijd om te antwoorden. ‘Ik denk het niet, anders had ze al wel veel eerder contact met me gezocht. Ze is natuurlijk veel te druk met Walter.’ Ik trek een vies gezicht bij het uitspreken van zijn naam.

‘Waarom heb je eigenlijk zo’n hekel aan hem?’ vraagt Jane.

‘Hij is niet te vertrouwen,’ zeg ik.

‘Waarom niet?’

Ik schuif wat zenuwachtig heen en weer op mijn stoel. Is dit wel het juiste moment om met haar over mijn verdenkingen te praten? Misschien moet ik eerst zelf uitzoeken waar zijn vage telefoongesprekken over gaan. Ik weet zeker dat hij iets te verbergen heeft. Het is al een paar keer voorgekomen dat Walter haastig een telefoongesprek wegdrukte op het moment dat ik de woonkamer binnenliep. ‘Een gevoel,’ gooi ik er snel uit.

Jane lacht schamper. ‘Met een gevoel kom je niet zo-ver. Je moet feiten hebben, Abby.’ Ze zegt het grappend, maar ik weet dat ze het meent. Maar het komt goed. Die

feiten komen er wel. Er komt een dag dat ik mijn moeder kan confronteren met Walters leugens, hoe pijnlijk dat ook voor haar zal zijn.

Als de stewardess langsloopt en ons vriendelijk vraagt om de veiligheidsriemen vast te maken, haal ik opgelucht adem. We gaan vertrekken. Weg van het leven dat ik niet wil leiden.

Het geluid van de motoren zwelt aan, het vliegtuig maakt vaart en raast steeds sneller over de startbaan. Als we achterovergedrukt worden in onze stoelen en langzaam opstijgen, voel ik me ineens prettig licht in mijn hoofd. Ik voel Janes hand op die van mij.

‘Lieverd,’ zegt Jane, ‘dit is je beste idee sinds jaren.’ Ze knijpt zachtjes in mijn hand. ‘Weet je wel hoe gezellig het nu is in Londen?’ Het gewichtloze gevoel is meteen verdwenen als ik eraan denk dat ik deze maand eigenlijk met mijn moeder in het vliegtuig had moeten zitten. In ons vorige leven hadden we afgesproken om dit jaar met z’n tweeën in december naar Londen te gaan. Samen door de winkelstraten lopen, een warm gevoel krijgen van de kerstsfeer, lekker eten en goede gesprekken voeren. Ik slik en kijk naar Janes hand, die nog steeds op de mijne rust. Het voelt fijn dat ze bij me is. ‘Bedankt dat je met me mee wilde,’ zeg ik.

‘Ik had er weinig zin in, maar ik doe het graag voor je,’ grapt ze.

www.politienietbetreden.nl

© 2018 Eva Burgers

Voor deze uitgave:

© 2018 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding en omslagontwerp: Captured by Eef

Foto Eva Burgers: © JELL Fotografie

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4626 8 (e-book 978 90 261 4627 5)

NUR 284, 285